

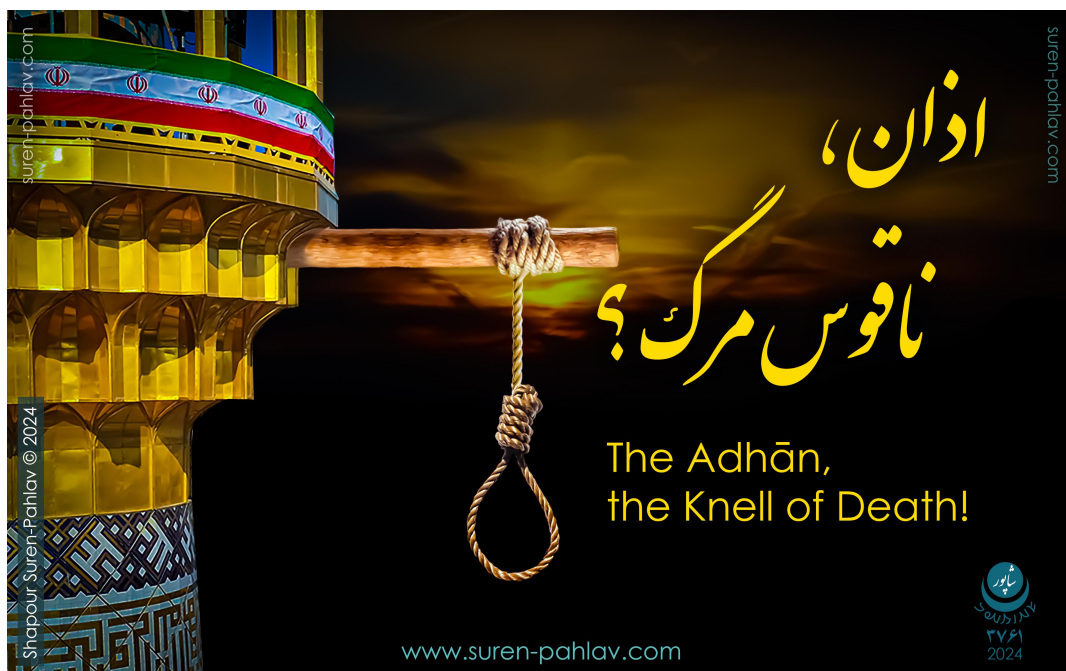
هشتگ مرگ بر
جمهوری اسلامی

جوانان دلاور و جانباز ایرانی و

پهلوان پنبه های مجازی!

www.suren-pahlav.com

در سال ۲۰۰۳ ترسای، و یکماه پیش از یورش آمریکایی ها و هم پیمانانش به عراق، بیش از ۱.۵ میلیون بریتانیایی به خیابان های لندن ریخته [[1]] تا دولت تونی بلر را وادار سازند از شرکت در جنگ خودداری ورزد. همزمان ده ها میلیون از شهروندان کشورهای غربی دادخواست های گوناگون دستینه کردند، ولی با همه مخالفت ها هیچ یک از سران کشورهای غربی برای خواسته های ملت هایشان ارزشی قائل نشده و وارد جنگ شدند تا عراقی را پدید آوردند که پس از ۲۱ سال نه تنها هنوز از خاک برنخاسته، بلکه عملاً تجزیه شده است. بگفته ای دیگر، در آزادترین و دموکرات ترین جوامع جهانی، اعتراضات و کارزار و دادخواست و غیره هتاحتی[فیزیکی بی اثر است، دگر چه رسد به کارزارها و دادخواست های مجازی آن هم در زمان رویارویی با رژیم جمهوری فاشیست اسلامی در ایران که یکی از خشن ترین و خونخوارترین ها رژیم ها در جهان بشمار می رود؛ رژیمی که برای جان ایرانی نه پیشیزی ارزش قائل است و نه آبرویی دارد که نگران از دست رفتنش در نزد جهانیان باشد.

رژیم پان عربیست روضه خوانان، #محمد_قبادلو جوان بیگانه دیگری را با بانگ اذانی دیگر، ناقوس مرگ ایران، بقتل رساند ولی مساله شگفت انگیز ملت ایران است که اکثریت همچون بره های سر بزیر و حرف شنو همچون ۴۴ سال گذشته که به صف های "تبدیل آب دریا به دوغ با یک قاشق ماست" رفته و به قصابان نشان رای دادند و نسبت به همه جنایات و پلیدی های رژیم خاموشی اختیار کردند، این بار نیز به تماشای کشته شدن این جوان نشستند؛ و هم زمان مخالفین رژیم در سراسر جهان که بایستی آنان را "پهلوان پنبه های مجازی" مخالف رژیم خوانند، در جهان مجازی کارزار و دادخواست براه انداخته و در کمال خامی و ساده لوحی پنداشتند که با کارزار و اعتراضات مجازی و گریه و شیون های بیهوده می توانند رژیم را قانع به دست کشیدن از جنایت و کشتار کرده یا حتی بزیر کشانند.

باری، نسل جوانی که امروز سینه سپر کرده و در برابر رژیم ایستاده و جان فدا می کند، نیازی به این اعتراضات و گریه و شیوه های قمرخانمی ندارند، بلکه نیازمند به یک رهبرست تا راه پیروزی را به آنان نشان دهد.

بارها گفته ام، مبارزات سیاسی و انقلابی همچون کشتی در دریای پرتلاطمیست که بدون ناخدای ورزیده به مقصد نخواهد رسید و تجزیه و تاریخ چند دهه گذشته هم آن را ثابت نموده است که هر باری که خیزشی در ایران شکل گرفت بخاطر همان عدم رهبریت به ثمر نرسید و هزاران کشته از خود بجای گذاشته است. [[2, 3, 4, 5]]

ولی پرسش اینست که چرا کسی مسئولیت رهبریت را بر عهده نمی گیرد؟

شوربختانه کسانی که بعنوان اپوزیسیون مطرح می باشند، اکثریت نزدیک به کل بخاطر عدم تجربه مبارزات سازمانی و نیز مهمتر هراس از مطالعه و نداشتن سواد سیاسی، که می بایستی خود را در ۴۴ سال گذشته آماده می ساختند، هتا اگر هم بخواهند که رهبریت را بر عهده گیرند، توانش را ندارند. گروهی دیگر همچون مجاهدین خلق است که توان رهبری را دارد، ولی بخاطر اکرنامه سیاهشان در زمینه ایرانفروشی، همکاری با دشمنان ایران و نیز باورهای خشک عقب مانده اسلامی توام با کمونیستی، هتا از رژیم روضه خوانان بیشتر مورد تنفر و انزجار ملت ایران قرار دارند و هیچ ایرانی آزاده و میهنپرستی در زیر پرچم این گروه نخواهد رفت! در نتیجه انگشت شمار مخالف رژیم باقت می ماند که توانایی رهبری را دارند، ولی مشخص نیست که آیا از جان خود می ترسند، به بیماری افسردگی دچارند یا مسایل دیگری، سر خود و دیگران را با پخش پیام های مجازی گرم ساخته اند.

بهر رو، جوانان مبارز در درون کشور، نیاز به همدرد و مبارزات مجازی در توئیتر و فیسبوک و غیره که اکثریت دل خود را

به جمع کردن چند هزار دنباله رو و 'لایک' و به و چه چه های مجازی بیهوده و سطحی خوش نموده اند ندارند، بلکه یک نادرشاه یا رضاشاهی را می خواهند تا با عزمی راسخ و استوار، پرچم بر زمین افتاده را باری دیگر به اهتزاز در آورده و راه پیروزی را به آنان نشان دهد.

در پایان، روی سخن با آنانیست که می توانند ولی نمی خواهند. یا شهامت ودلیبری بخرج دهید و پرچم رهبری و راهبری را بدست گیرید، یا سد مشوید و کنارروید و بگذارید تا جوانان درون کشور تکلیف خود را بدانند و برای خود رهبری برگزینند که خون هایشان بیش از این بیهوده بر زمین ریخته نشود.

میان خودشیفتگان و خودخواهان سیاسی مخالف رژیم که عملاً سدی برای سرنگونی رژیم شده اند، با خود رژیم و پاسداران و بسیجی های خونخوار مدافعش، هیچ تفاوتی نداشته و دستانشان بخون جوانان ایرانی آغشته است.

شاپور سورنپهلاو

روز آبان از ماه بهمن سال ۳۷۶۱ بهدینی

۴ بهمن ماه ۲۵۸۲ شاهنشاهی

بازبردها [منابع] و فرامودها [توضیحات]:

× - پیوند اینترنتی کوتاه شده به این نگاشته: <https://3SaU4o8/ly.bit>

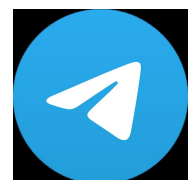
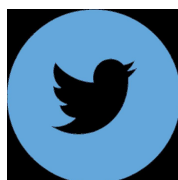
1 - Tim Adams, "A beautiful outpouring of rage": did Britain's biggest ever protest change the world?",
The Guardian, (11 February 2003). LINK:
<https://www.theguardian.com/uk-news/2023/feb/11/slugs-iraq-war-london-protest-2003-legacy>

2 - <https://bit.ly/47QvsH1> خیزش ملی و اپوزیسیون های سردرگم! آینده برای ایران چه رقم زده است!

3 - <https://bit.ly/2XzeHNR> کشتی بدون ناخدای ایران به کجا می رود

4 - <https://bit.ly/3UoFLN4> آفتابه لکن هفت دست، شام و نهار هیچ: مهساهای بیگناه، خیزش های بدون رهبر، معترضان خشمگین، اعتراضات سرگردان، اپوزیسیون های متوهم، در رویارویی با رژیم می خشن، پیچیده و هوشمند

5 - <https://bit.ly/3MyoHT3> آنکس که اسب داشت، غبارش فرو نشست و ای از گرد سُم تازه خَر خَریده ها ...

#419ab3

